

přes to, že hasení nemohlo zde býti ukončeno. Neprávem, protože, jak již uvedl odvolací soud, nebylo staničnímu úřadu v P. známo, jakého rozsahu jest oheň, jak dlouhé doby si hasení vyžádá, že bude nutno náklad z vozu vyložití a že se hasení na oné koleji nedá ukončiti. Také nelze spatřovati zavinění dráhy v tom, že než byl oheň úplně uhasen, byl vůz přestaven na jinou kolej, čímž dána příležitost, aby se oheň opět rozmohl. Přesun vozu, jak uznává již dovolatelka, byl nutným a byl proveden, když se zdálo, že oheň jest udusen. Pro tvrzení dovolatelky, že hasení bylo nedostatečné, neúplné a že nebylo prováděno s náležitou pozorností, není skutkového podkladu. Zjištěno jest, že použito bylo stříkačky, voda že byla po ruce, že hasilo 8—10 lidí ve službě požární cvičených a bylo hned, jak se to dalo a jevílo potřebným k uhasení ohně, něco z věcí ve voze naložených z vozu vyklizeno. Když se přišlo na to, že oheň vězí vprostřed vozu, přikročeno k úplnému vyprázdnění vozu. Nelze přisvědčiti dovolatelce, shledává-li nedostatečnost hasení v tom, že nebylo ihned povoláno místní hasičstvo. Dovolává-li se žalobkyně pro své opačné stanovisko požárního řádu pro dráhy (instrukce čís. XLII.), jest k tomu předem uvést, že tento řád jako předpis pro vnitřní službu není rozhodným pro posouzení, zdali požadavku obezřetnosti, péle a péče řádného obchodníka bylo při hasení vyhověno. Než nebylo ani prohřešením podle požárního řádu, nebylo-li hasičstvo neprodleně k ohni povoláno. Zajisté nemínil požární řád v §u 40 a 41, jak za to má dovolatelka, stanoviti, že musí k ohni býti alarmováno a hasičstvo povoláno, kdykoli a jakmile něco na dráze chytne. Nehrozí-li okolí nebezpečí a lze-li důvodně míti za to, že vlastními prostředky a lidmi bude oheň zdolán, není proti požárnímu řádu, není-li hasičstvo alarmováno (srv. § 61 požárního řádu). Hořící nábytkový vůz mohl, jak potvrzuje znalec, prostředky a silami na stanici po ruce jsoucími býti bez pomoci hasičstva uhasen a protože s tím přednosta stanice mohl počítati, nelze spatřovati zavinění dráhy ani v tom, že nebylo hasičstvo neprodleně povoláno. Opomenutí péče péle a obezřetnosti, tudíž zavinění dráhy prokázáno není, nelze ji je přičítati a proto právem bylo odvolacím soudem uznáno, že žalobní nárok není ani z důvodu žalobkyní .. druhé řadě uplatňovaného po právu.

Čís. 4983.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Neshledána-li ve výroku manžela po odpuštění dřívějších urážek urážka ve smyslu §u 13 písm. e) rozl. zák., nelze přihlížeti ani k odpuštěným již urážkám.

Urážku manžela ve smyslu §u 13 písm. e) rozl. zák. nelze spatřovati v tom, že druhý manžel se ve své úzkosti a bezradnosti svěřil třetí osobě s tím, že manžel jest stížen pohlavní nemocí.

Ke skutečnostem z doby po vydání odvolacího rozsudku, jimiž jest odůvodňován důvod rozluky, nelze v dovolacím řízení přihlížeti.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1925, Rv II 216/25.)

Žalobě manžela o rozluku manželství z viny žalované manželky vyhověl procesní soud první stolice potud, že uznal manželství rozloučeným z viny obou stran. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud uznal, že právo žalobní pominulo podle §u 14 písm. c) zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. odpuštěním. Dovolatel vytýká především, že nebylo zjištěno, kdy se stalo odpuštění, a zda se vztahovalo na nadávky z roku 1917, či 1918, či 1920. Dovolatelovy pochybnosti v této příčině nedají se však ospravedlniti obsahem důvodů odvolacího rozsudku, z něhož vyplývá s naprostou jasností, že odvolací soud vztahuje odpuštění na všechny nadávky z let, dovolatelem uváděných, neboť odvolací soud, zkoumajе, zda se vinná manželka neprovinila poznovu, zda by se mohl žalobce k odůvodnění rozluky dovolávati i skutečností odpuštěných, uvádí případ z roku 1922, totiž výrok žalované vůči Antonínu S-ovi, že její manžel má kapavku, že užívá pilulky, a další její sdělení po několika dnech, že byla u lékaře, jenž zjistil, že je nakažená, že choroba je zastaralá, a že léčení bude trvati dva měsíce. Dovolatel spatřuje nesprávné posouzení právní i v tom, že v těchto vůči Antonínu S-ovi učiněných výrocích odvolací soud neshledal zúmyslného nebo jenom lehkomyšlného obviňování jeho osoby. Leč odvolací soud vyložil přesvědčivě, že nešlo o zúmyslné, ba ani o lehkomyšlné obviňování dovolatele, správně poukázal k tomu, že žalobce sám byl přesvědčen, že má kapavku — bylo také zjištěno, že byl u lékaře v listopadu 1921, jemuž říkal, že má stálý výtok, a že to bude asi následek špatného piva — a, poněvadž jest oprávněn z toho, co bylo zjištěno, úsudek, že obě strany věděly, co kapavka jest, poněvadž se dovolatel sám velmi vážně díval na vlastní následky napití špatného piva, odvolací soud právem považoval ustrašené povídání a svěřování žalované jenom za to, čím skutečně bylo. Když tedy odvolací soud právem nepovažoval tyto vývody za opětovný případ urážlivého zlehčování, rozhodl správně, že podle §u 14 písm. c) cit. zák. nemůže přihlížeti ku předchozím odpuštěným urážkám. Pokud vsunuje dovolatel do této rozepře skutky z doby po vydání odvolacího rozsudku, nelze k nim v dovolacím řízení přihlížeti (slova: »důvody pro rozloučení manželství uváděné« v §u 10 odstavec první nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák.), protože nebyly v řízení první stolice uplatněny jako rozlukový důvod.

Čís. 4984.

Jde o pacht, nepoživající ochrany nájemců, byly-li za jednotnou úplatu přenechány místnosti k výlučnému užívání pro účele hostinské živnosti.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1925, Rv II 270/25.)